

Alles wat ik niet van jou wist

Alles wat ik niet van jou wist

Jasper Hartog

Alles wat ik niet van jou wist

ISBN: 9789465545721

ISBN: 9789465545790 (e-book)

© Jasper Hartog, 2026

Uitgever: Brave New Books

Omslagontwerp: GoodFellas

Foto auteur: ÆM Photography

Voor iedereen die wist
dat er een vervolg moest komen

Met speciale dank aan mijn proeflezers:

Kristel Hartog
Kimberley van Rijsbergen
Annelise Termeulen

*Alle personen en gebeurtenissen in dit boek zijn fictief.
Overeenkomsten met de werkelijkheid berusten op toeval.*

Proloog

Een wit huis. Langgerekte balkons verdeeld over drie verdiepingen. Aan de balustraden uitpuilende bloembakken. Donkerbruin hout markeert de zoldering. Vanuit de nok diagonaal naar beneden de dakeinden, afgewerkt met krulranden, als een steek op het hoofd van een trotse generaal.

De punt van de pen belandt op het zachte karton aan de schrijfszijde van de ansichtkaart. Met een lichte aarzeling komt de pen langzaam in beweging. Aan de linkerkant van het hardpapier verschijnt in een trefzeker handschrift een tekst: een korte boodschap, eindigend met een vastberaden punt, een ferme stip.

Even blijft de ballpoint zweven – is dit voldoende? – om vervolgens naast de beschreven kaart te belanden. Een droge tong tegen de achterkant van een donkerblauw veld met adelaar. De zegel kleeft rechtsboven in de hoek.

Als de pen weer ter hand is genomen — opnieuw diezelfde aarzeling. Het inktballetje rolt traag over het begin van de dunne regel aan de rechterzijde van het karton. Een gespiegelde 3 als krullende hoofdletter E. De beginletter van de naam van de geadresseerde:

‘Erna Princebos’

Deel 1

Een schreeuw om aandacht

1

Een waaier aan enveloppen, folders, krantjes, de nieuwste tv-gids. Bovenop ligt het witte huisje; een idylle in een uitnodigend berglandschap.

Gerommel aan het slot. In de herfstkilte ontsnapt een zucht gevangen lucht naar buiten, de woning haalt opgelucht adem. Zacht duwend en toch dwingend veegt de tochtborstel over de postberg. Als bij een muntenschuiver van de kermis verdwijnt de Ansichtkaart tussen de onbestemde correspondentie. Weer geen prijs.

Twee vaalwitte sneakers met de zolen iets naar binnen gekanteld, rusten op de dorpel. Een felblauwe rolkoffer ter rechterzijde.

Hij had hier al in geen eeuwigheid gestaan. Het gevoel is echter compleet anders dan alle voorgaande keren.

Nooit eerder straalde dit huis zoveel leegte uit.

Het lichaam puft, wat een wereldreis. Dan stapt het over de papierstapel naar binnen. De administratie komt later wel.

De deur naar de woonkamer, nog altijd van klassiek donker kersenhout. Hij pakt de hendel en drukt deze ferm naar beneden. De scharnieren piepen van schrik.

De maanverlichte kamer oogt vriendelijk, geduldig, uitnodigend. Alleen die mild bedompte geur door

een gebrek aan ventilatie hoort hier niet thuis. Hij zal het haar niet kwalijk nemen. In de verte een zweem van de altijd vertrouwde lavendel.

Alsof hij nooit is weggeweest.

Weemoedig maar bovenal uitgeput slentert hij het avondlicht binnen. Geen behoefte het zachte schijnsel te doven met een bak kunstlicht. De koffer rolt in loom tempo achter hem aan, zijn rugtas hangt uitgezakt over zijn schouder.

Daar staat haar luie stoel. Haar lege luie stoel.

Het bankstel, nieuw? Van bloemprint naar iets effen, iets minder aanwezig. Of was het de gemêleerde stoel die hem vroeger toeschreeuwde? Enfin, er is iets veranderd en wat het ook is — een ogenblik van ongemak als hij zich in de luie stoel, háár luie stoel, wil laten zakken.

Geen haar op zijn hoofd.

Tas af, koffer los. Het vermoeide lichaam werpt zich in volle lengte op de bank. Wat een goddelijk gevoel.

Een moment van complete leegte in zijn bovenkamer. Even resetten. Heel even maar, en dan direct weer op, anders stort hij hier ter plekke in.

Hoelang is hij nu onderweg geweest? Hij vertrok gisteren — was het gisteren of eergisteren, *the day before yesterday*? Nee, dat voelt alleen maar zo. Hij was rond drie uur in de middag van huis vertrokken, hij had de jongens net gemist. Hun dag zat er alweer op, terwijl zijn dag nog moest beginnen. De overstap op JFK, inclusief alle kostbare tijd die daarmee gemoeid ging. Het kon niet anders. Dit was de enige manier om zo snel mogelijk bij zijn moeder te komen.

Bij zijn moeder te komen...

Hij laat de woorden resoneren. Gevolgd door het besef dat dit waarschijnlijk de allereerste keer in zijn leven is dat zij hier helemaal niet is als hij thuis-

komt. Een constatering die hem harder had mogen raken, maar hij is te moe...

God wat had hij het eigenlijk getroffen met die vrouw...

De vlucht vanuit New York naar hier was een drama geweest. Te weinig beenruimte zoals altijd, horizontaal gesandwicht tussen twee buitenproportionele landgenoten — hij viel met zijn rijzige postuur altijd uit de toon bij de inwoners van zijn adoptieland. Hij zat al aan het gangpad toen Tweedledee en Tweedledum kwamen aanwaggelen. Toen ze hun benarde posities voor de komende zevenenhalf uur in het oog kregen, begonnen ze eenstemmig te protesteren. Wat hadden ze dan verwacht van de economy class? In een onderonsje met de flight attendant werd al gauw besloten tot een stoelendans. De minst brede van het drietal moest in het midden. Nou, daar hadden ze geen weegschaal voor nodig. Hij had nog gedacht: wat als hij zich de laatste tien jaar ook zo had laten gaan, dan had het simpelweg niet eens gepast op dat rijtje. Nu werd hij net zo goed geboddyshamed. En natuurlijk, misschien konden ze er niets aan doen, een stofwisselingsziekte of zware genen, daar zag het alleen niet naar uit.

Hij had zich zijn verjaardag zo anders voorgesteld.

Ook dat nog. Door zijn plotselinge vertrek moesten alle gasten worden afbesteld. Geen groots feest, wat vrienden en collega's en zijn schoonfamilie. De jongens vonden dat prachtig; de hele avond obertje spelen om gasten van de nodige versnaperingen te voorzien. Ze hadden er juist nu de leeftijd voor.

De teleurstelling was van hun bleke smoeltjes af te lezen toen papa vertelde dat hij halsoverkop weg moest. Ze begrepen maar niets van het gedoe rond 'oma Erna'. Ze maakten zich drukker om het abrupt afgebroken feest dan om hun oma, van wie al een

week geen taal of teken was vernomen. Zij hadden haar al máánden niet gesproken en toen maakte ook niemand zich zorgen.

Dat telefoontje van Gaby — ze had hem nooit eerder gebeld. Op het moment dat haar naam in zijn scherm oplichtte, wist hij dat er iets mis was. Het gebeurde vaker dat hij een week, twee weken, geen contact had met zijn moeder. De dagen vlogen voorbij en hij had het ook gewoon druk. Op zijn werk, met de kinderen, maar vooral op zijn werk. Hij moest leveren, centen verdienen. Zolang zijn moeder veilig thuis zat — wat kon er gebeuren? Het was áltijd goed gegaan. Waarom had het niet gewoon goed kunnen blijven gaan?

Op het werk was het absoluut geen probleem het huidige project te parkeren. De pitch waar hij al wekenlang dag in dag uit mee bezig was, werd van de ene op andere dag secundair. Hoe onpersoonlijk ze soms ook leken, dáár zijn die Amerikanen toch wel verdomd goed in, in de juiste prioriteiten stellen. Er was iets met zijn moeder, natúúrlijk moest hij daar gelijk heen. Zijn leidinggevende had hem niet eens laten uitpraten toen hij voorstelde een korte overdracht uit te werken. Hij werd vriendelijk verzocht het pand direct te verlaten. Zijn middaglunch, een maaltijdsalade met zalm en kappertjes, vaste prik op donderdag, had hij nog met geen vork aangeraakt. Dat zijn plotselinge vertrek naar de andere kant van de oceaan totaal geen probleem was — als vanzelfsprekend werd gezien — raakte hem emotioneel. Wat waren ze toch ongelooflijk lief voor hem. Natuurlijk, ze wisten al jaren wat ze aan hem hadden en ze hadden een goeie aan hem. Dat stond als een paal boven water. Van de laatste bonus had hij mooi zijn Suburban kunnen afbetalen...

De Suburban! Zijn splinternieuwe wagen! Ze kon-

den hem ieder moment komen afleveren. Hij was er als een kind zo blij mee geweest — blauw-metallic coating, midnight-zilveren velgen. Hij had de dagen tot de levering afgeteld, maar door alle tumult had hij er geen seconde meer aan gedacht.

Nee, dit is niet het moment om een potje te gaan zitten balen om een auto.

Je moeder is verdwenen, sukkel!

Een volwassen vrouw, die echt niet in zeven sloten tegelijk loopt. Die komt zo dadelijk gewoon binnen en is blij verrast hem daar te zien, de schat. Ze is er even een weekje tussenuit geweest. Daar had ze toch geen toestemming voor nodig? Haar telefoon had het begeven, of hij was leeg en ze was vergeten de pincode opnieuw in te voeren. Geen enkel benul dat ze al dagen onbereikbaar was.

Maar schat toch, wat lief dat je je zo'n zorgen om mij maakt, je weet toch dat ik niet in zeven sloten—

Nee mam, natuurlijk niet...

Alle heisa voor niets.

Het vermoeide lijf richt zich op, beurs van de uitputtende reis. Zijn armen hoog boven zijn hoofd, een schoonspringer klaar voor de dubbele salto met halve schroef. Hij rekt zich uit. Hij lust eigenlijk wel wat...

Op zoek naar iets eetbaars – de inhoud van de koektrommel – passeert hij het dressoir met de foto's in hun lijstje, een stompje kaars, een kaartje...

Van onderuit het laatje van de vitrinekast waarboven zijn opa en oma hem emotioneel aankijken, diept hij een blikken trommeltje op. Een rond koekdoosje dat nog van zijn overgrootmoeder is geweest. De geur nog altijd hetzelfde als hij de stroeve deksel loswrikt; een zweem van zoet ijzer. Hij grabbelt er een suikerbiscuitje uit — iets aan de zachte kant.

Al knabbelend met de koektrommel in zijn hand,

slentert hij door de avondverlichte kamer naar het dressoir, naar de nieuwste schoolfoto van zijn jongens, naar zijn eigen foto. Zo'n foto waarvan zijn moeder had gezegd: *Wat sta je er weer parmantig op!* Zelf vond hij het een verwaande kwast die hem aangrijnsde van onder die halfgeloken oogleden. Vermoeide ogen waren het. Hij had het toch al gauw dat het tekende in zijn gezicht. Op het intranet van zijn werk was hij inmiddels vijf foto's ouder geworden. Zijn oogleden waren meer gaan hangen, zijn haarlijn meedogenloos omhooggekropen, zijn voorhoofd met steeds diepere groeven werd almaar langer. Dit was de laatste foto die er nog enigszins mee door kon, daarna had hij geen nieuwe meer gestuurd. Zo bleef het voor zijn moeder ook leuk om nog eens naar haar zoon te kijken.

Daarnaast een foto van zijn vadertje. Een goeie vent, met die gebeeldhouwde kop met pretoogjes. Zo iemand die er met het verstrijken der jaren beter uit was gaan zien, die zijn grijze haren droeg met trots. Precies diezelfde foto had hij ook op zijn werkkamer staan. Het markante hoofd deed hem denken aan een filmster uit de vergane Hollywoodtijd.

Aan de rand van het fotolijstje op zijn werkkamer hing zijn moeder in viervoud op een strook uit de photobooth, genomen tijdens zijn trouwerij. Alle vier de foto's waren mislukt en misschien juist daarom zo aandoenlijk. Eentje met haar gezicht half in beeld veel te dicht bij de camera; één waarop zij met open mond naar boven kijkt; de derde had oké kunnen zijn, ware het niet dat ze net met haar ogen knipperde; op de vierde was alleen haar kruin gefotografeerd. Ze had het strookje zelf nooit gezien, anders had ze hem absoluut verboden de foto's te bewaren. Hij moest maar eens op zoek naar een waardige pasfoto van haar.

Als hij een tweede koekje uit de trommel graait, pakt hij het kaartje van het dressoir. Door het schemerlicht kan hij onmogelijk ontcijferen wat er op staat. Net als hij het kaartje dichterbij haalt, klinkt daar opeens de voordeurbel.

Mam!

Met twee stappen is hij in het halletje. Struikelend over de postberg knipt hij het licht aan, dan opent hij hoopvol de deur.

Twee hoge kinderstemmetjes en een valse moeder zingen hem uit volle borst toe. Zijn vermoeide hoofd probeert te begrijpen welk diffuus tafereel zich voor zijn ogen afspeelt. De kinderen blijven onvermoeid doorzingen, de moeder lijkt iets door te krijgen.

„Hebben we u wakker gemaakt?”

Het grootste kind kijkt gepikeerd omhoog en zet nog een tandje bij.

„Eh, zware dag achter de rug...”

Hij staart ze zwijgzaam aan. Dan zijn ze klaar met zingen.

En nu?

De moeder kijkt naar de koektrommel in zijn hand.

„Nou jongens, ik ben benieuwd wat daar in zit...”

Het grootste kind trekt de trommel aan de rand naar beneden.

„Koek!”, roept het met opgetrokken neus. „Er zit gewoon koek in!”

„Yummie, koek!”, reageert de kleinste met twee koddige berenoren op haar muts. Met haar wantjes kruimelt ze een koekje uit de trommel.

„Lekker toch?”, zegt de moeder opgewekt. „Ik lust eigenlijk ook wel een koekje.”

Het lopend buffet is geopend als eerst de moeder en vervolgens ook het oudste kind een koekje uitzoeken.

„Wat zeggen jullie dan?”

„Dank u wel!”, klinkt het plichtmatig in koor.

Hij knikt. Niets te danken.

„Dan mag u nu de deur weer dichtdoen en gaan wij verderop. Slaap lekker nog.”

„D-dank u wel...”

Als hij de deur sluit, hoort hij het grootste kind mopperen dat de koek zacht is. Of de moeder het beaamt of de druiloer een standje geeft, registreert hij al niet meer.

Dan schelt de bel van nummer 9 door het muurtje heen. Ach ja, die Egor, woonde die er nog? Zijn moeder had nooit een afbericht gemeld. Die vriendelijke aardappelzak in bretels zal vast genieten van al die aandacht aan zijn deur.

Zelf was hij glad vergeten dat Sint Maarten en zijn verjaardag op dezelfde dag vallen. Zo'n onhandige dag waarvan je bij ieder geluid aan de deur hoopt op visite. Vroeger dan...

Nogmaals de bel van Egor. Dan beginnen de kinderen te zingen, dit keer zonder de moeder, die waarschijnlijk tegen heug en meug de zachte koek probeert weg te krijgen.

‘Hier woont een kikkerbil, die niks geven wil. God zal hem straffen, met honderdduizend klappen. Kikkerbil je weet het wel, komt hij later in de hel.’

Zijn mond valt open. Wat een afschuwelijk lied!

Hij volgt het snoertje vanaf de voordeur tot aan het stopcontact naast de kapstok. De bel gaat uit en het ganglicht ook. Hij heeft genoeg gegeven voor vandaag.

Als hij via de krakende treden met zijn spullen boven komt — toch even voorzichtig checken. Hij is hier volledig legaal in zijn ouderlijk huis, met zijn eigen sleutel, diezelfde sleutel die hij al sinds zijn tiende bij

zich droeg. *Voor het geval ik even naar de winkel ben.* Hij had hem in zijn tienerjaren enkel gebruikt als hij 's nachts thuiskwam van het stappen. En dan nog moest zijn moeder 'toevallig' altijd even een plasje doen als hij zo geruisloos mogelijk naar boven sloop, de vijfde en zesde treden feilloos overslaand om geen onnodige aandacht te trekken. Bij bovenkomst kon hij steevast rekenen op een welgemeende zoen van haar.

Onnodig voelt hij zich de insluiper als hij de kamers op de eerste verdieping checkt. Het idee dat zijn moeder misschien nog gewoon in huis is – in haar eigen bed, ogen vredig gesloten – had hij genegeerd. Haar auto is immers weg, de deur afgesloten, alles in huis ziet er picobello uit. Dat past niet bij iemand die midden in de nacht is overvallen door de man met de zeis.

En toch, bij het betreden van haar slaapkamer, waar de kantelramen op hun kleinste kiepstand staan, de gordijnen open, de geur vredig — het bed is onbeslapen. Een diepe zucht van opluchting ontsnapt uit zijn onderbuik. Was hij onbewust toch bang geweest haar hier aan te treffen? Game over, mission completed.

Wat overblijft is het raadsel: waar is zijn moeder gebleven?

De zolderverdieping is nagenoeg onveranderd. De dozen, de wasmachine, de spullen, het nooit afgeschilde wandje – *Daar wonen toch geen mensen* – de deur naar zijn jongensslaapkamer. Hij woonde daar, in zijn meest kwetsbare jaren, achter die gesloten deur.

Hij opent zijn vroegere kroondomein, de plaats waar hij jarenlang de scepter zwaaide. Daar waar hij fantaseerde over later, over 'weg van hier', over de

avonturen die hij zou gaan beleven, de andere culturen die hij wilde leren kennen. De wereld aan zijn voeten, en niemand die hem tegenhield.

Hij had een liefdevolle jeugd gehad, het had hem aan niets ontbroken. Maar als hij zijn ouders zag, zo keurig in de pas. *Is dit alles?* vroeg hij zich dikwijls af.

Na tien jaar San Francisco – een kind, een huis, een auto en elkaar – wás hij zijn ouders geworden. Het enige wat verschilde, was de tijdzone.

In zijn jongenskamer valt zijn oog direct op de vergeelde wereldkaart aan de muur. Een kaart vol met gaatjes als stille getuige van hoe het had móeten zijn.

De plaatsen die hij zou bezoeken als hij eenmaal achttien was, had hij gemarkeerd met pushpins in verschillende kleuren. De kleur vertelde hoe graag hij erheen wilde. Rood voerde de boventoon, daar móest hij naartoe.

Met zijn vlakke hand strijkt hij over de opbollende posterplaat. Slierten stofrag dwarrelen achter de kaart vandaan om op te lossen in het niets.

In de knik van Thailand herinnert hij zich een rode prikker bij de eilanden van Khao Phing Kan met zijn iconische Ko Tapu, de rots die als een pad-denstoel uit de Andamanse Zee steekt. Als kind had hij dat ooit in een film gezien. Een locatie die hem altijd was bijgebleven. Het leven heeft zijn reislust echter ingehaald, tegenwoordig neemt hij genoeg met de film.

Na al die jaren voelt het alsof hij in de kamer van een vreemde staat. Hij had hier na zijn vertrek nog een aantal keren gelogeed. Altijd met zijn vrouw erbij en kort daarop met de kinderen die op een matras aan het voeteinde sliepen. Het paste allemaal maar net. Zijn moeder wilde met liefde haar bed afstaan

voor die ene week. Dat had hij altijd vriendelijk afgeslagen. Het idee om in het bed van zijn moeder te liggen — ook nu trekt hem dat totaal niet. Dan liever in het smalle, gammele kraakbed op het dunne matras, iets waar hij vroeger met zijn magere pubergestalte geen last van had.

Naast het kale bed, met op het matras een dekbed en een slap kussen, is de kamer verder leeg. Een enkel verkleurd vlak op de wand waar ooit een poster hing. De Drie van Milaan herinnert hij zich nog goed. Zelf had hij weinig met voetbal, maar hij had er vrienden door gemaakt. De jongens uit zijn klas noemden bij het pingelen altijd welke speler zij waren, en met deze drie als rugdekking kon hij mooi een potje meepraten tijdens het ballen, al bleef de knikker nooit lang aan zijn schoen kleven.

Ze moesten wel goed zijn, die drie, anders waren er vast geen posters van.

Het matras met zijn gele vochtplekken — *Daar kun je zo écht niet op slapen hoor*. Hij is het volledig met haar eens, maar de vermoeidheid eist zijn tol. Hij kan en wil even niets meer. Zelfs zijn tanden laat hij ongepoetst.

Hij wil zich op het matras laten vallen, maar dat overleeft het bed niet. Voorzichtig neemt hij plaats op de rand, hij trapt zijn schoenen uit en gooit zijn benen op.

Overvallen door een diep gevoel van leegte, zakt hij als bij een vingerknip in een onrustige slaap. Het krakende ledikant protesteert bij elke beweging. Zijn moeder verdwijnt tussen de pilaren van een neogotisch bouwwerk. Zijn stem stokt. Iedere keer als hij dichterbij denkt te komen, blijkt zij onbereikbaar.

Als ze beiden stilstaan, de wind kalm onder haar gewaad, draait zij zich langzaam om. Net als hun blikken elkaar ontmoeten—

Hij is haar gezicht vergeten.

2

Met zijn rugtas over zijn schouder, happend in een klef pistoletje kaas, haar uit model, vechtend tegen de novemberwind. Het begint te miezeren. Kraag op. Zijn spiegelbeeld in de donkere ruit van een bestelbusje; een morsige detective uit een derderangs tv-show die al jaren over zijn hoogtepunt heen is. Het enige wat ontbreekt is een beige regenjas. Hij is de moderne speurder met zijn feloranje fleecjack.

Een private eye van lik-me-vessie — hij is de weg kwijt.

Hij zou toch zweren dat hij het blindelings kon vinden. Hoe vaak had hij deze weg vroeger niet afgelegd? Maar toen was het nieuwbouwplan nog niet gerealiseerd. Nieuwbouw die, zo kon hij zich herinneren, er ondanks felle tegenstand tóch doorheen was gedrukt. Fraaier is het er niet op geworden met al dat beton. En die verplicht aangelegde groenstrook is zo te ruiken vooral in trek bij honden.

Daar een herkenpunt: het hoektorentje naar de laan met de statige stadswoningen. Zie je wel, zijn innerlijke kompas heeft hem niet in de steek gelaten.

De antieke trekbel. Het gammele ding laat in de verte een minimale respons horen.

Deze woning herkent hij uit duizenden, alsof de tijd heeft stilgestaan. Het pand ziet er nog steeds parmantig uit, oud is het wel. Dat was het waarschijnlijk altijd al, het was hem eerder nooit zo opgevallen. De gevel met zijn donkerbruine bakstenen, de vochtplekken onder de muurankers. Hij herinnert

zich de barst in een van de Herculesfiguren die als steunpilaar onder het balkon dient. De zoon van Zeus mist nu een complete arm.

Door het gele ribbelglas is een kolossale donkere vlek te zien, een naderende gestalte. De deur gaat van het slot, piepende scharnieren.

Het is een gezicht dat hij al zijn hele leven kent. Zichtbaar ouder na al die jaren. Het doet hem denken aan een mandarijntje. Een verschrompeld mandarijntje, verpakt in een tweepersoons koepeltent.

„Nee maar, the prodigal son returns...”

De Hollandse directheid – als hij iets níet had gemist – voelt als een klap in het gezicht.

„Ook goedemorgen Gaby”, laat hij zich niet kennen.

Ze kijken elkaar op gelijke hoogte aan. Zwijgzaam. Dan herstelt Gaby zich.

„Nou, kom je nog binnen of heb je dat zeikweer zo gemist dat je liever in de regen blijft staan?”

Ze trekt hem aan zijn schouder de drempel over.

„Geef die jas maar—” Ze knippert sterk overdreven met haar ogen. „Zo hé, was fluorescerend geel uitverkocht? Jou zullen ze niet snel over het hoofd zien. Je lijkt wel één grote reflector!”

Hij moet op zijn tong bijten om haar niet te complimenteren met haar tweepersoons koepeltent. Hij houdt de eer aan zichzelf.

„Ik moest toch wel even zoeken, al die nieuwbouw...”

„O ja? Dat staat er inmiddels ook alweer een eeuwigheid. Maar ja, dat kan jij natuurlijk niet weten.”

„Nou, ik weet nog wel dat niet iedereen het een goed idee vond dat—”

„Dat weet je dus nog wel?”, valt ze hem bits in de rede. „Wat goed van jou, Chris, Chrissie, of hoe neem je tegenwoordig ook alweer de telefoon op?”

„Christopher...”

„Christopher! Poehee, doe maar chic!”

„Dat is gewoon de naam die officieel in mijn paspoort staat...”

„Maar wij weten allebei dondersgoed waar jouw wieg stond. En daarom hou ik het gewoon bij ‘Chrissie’ als je het niet erg vindt, dat ben ik nu eenmaal zo gewend.”

En omdat zij het zo gewend is, is het daarmee basta. Chrissie geeft zich gewonnen.

„Mooi zo”, reageert Gaby kortaf terwijl ze hem voorgaat naar de keuken.

Zonder iets te vragen, tapt ze twee koppen stomend water uit de Quooker. Tussen de herfstknutsels van bladeren, kastanjes en eikels, zoekt ze op de tafel een plaatsje voor de dampende mokken.

„De kleinkinderen...”, verzucht Gaby.

Ze biedt Chris een keuze uit de theedoos, waarna ze zwijgzaam hun zakjes dompelen. Op de achtergrond tikt een klok.

Terwijl hij zo voorzichtig mogelijk zijn druipende theezakje op het schoteltje wil deponeren, stoot Chris met zijn elleboog per ongeluk een kastanje op het eikenhouten lamelparket.

„Geeft allemaal niks”, liegt Gaby en ze veegt met de zakdoek uit haar mouw de theespetters in één beweging van het tafelblad. Een tafelblad dat gezien de vochtkringen al veel spetters heeft moeten doorstaan.

Als de boomvrucht op de grond is uitgetold, neemt Chris het woord: „Gaby, bedankt voor je telefoontje...”, begint hij. „Ik weet dat ik te ver weg ben gaan wonen, maar met alle respect, dat was iets tussen Erna en mij—”

„Erna?”, reageert Gaby als door een wesp gestoken. Gespeeld kijkt ze om zich heen. „Erna?” Ze zoekt onder de tafel. „Bedoel je heel misschien ‘je moeder?’”

Nu is het Chris' beurt om te zuchten. „Ik heb het er uitgebreid met Erna, 'mijn moeder', over gehad en het zat goed tussen ons. Echt.”

„Dat is j  uw kant van het verhaal! Jongen, je moest eens weten hoeveel verdriet je haar hebt gedaan...”

„Ik weet het...” Chris slaat zijn ogen neer. „Ik weet het Gaby. Ik weet dat ik niet de zoon ben die zij verdiende. Ik weet dat ik voor mijzelf heb gekozen en ik weet dat ik haar in de steek heb gelaten. En toch weet ik ook dat het goed zat...”

Gaby schudt demonstratief haar hoofd.

„Ik moet alleen wel zeggen dat de toon van dit gesprek mij niet aanstaat...” Chris laat het klinken alsof hij een zin oplepelt uit een zelfhulpboek.

De grote vrouw zet grote ogen op.

Chris' mededeling brengt een ijzige stilte teweeg. Het is nu aan Gaby om te reageren.

Het mandarijntje tuit haar lippen tot een roodgerimpeld aarsje. Dan knikt het.

„Je hebt gelijk...”, zegt ze uiteindelijk. Het klinkt alsof de bekentenissen pijn doet. „Met kibbelen schieten we niks op.”

Kibbelen? Hij kibbelt helemaal niet...

Hoe dan ook, de kou lijkt uit de lucht. Chris slaakt een zucht van opluchting. Hij pakt een blocnote uit zijn rugtas — die hij vervolgens nergens neer kan leggen.

Met één haal veegt Gaby de herfstzooi tot aan de rand. Eikeldopjes en bolsters stuiteren vanaf het tafeluiteinde op de vloer.

Chris schraapt zijn keel. „Even resumé.” Zijn ogen zoeken lezend over een beschreven pagina. „Ik vind het zo raar allemaal. Ik begrijp er helemaal niks van.”

„Breek me de bek niet open! Ik pieker me al een

week helemaal suf. Ik doe geen oog dicht, mag je gerust weten...”

„Dat spijt me om te horen...” Chris richt zijn blik weer op zijn aantekeningen. „Oké, je belde mij dus donderdag omdat je Erna, ‘mijn moeder’, al een week niet had gezien of gesproken. Precies een week eerder was jullie laatste contact. Dat klopt toch?”

Gaby knikt bevestigend.

„Hoe was dat contact?”

Chris legt zijn pen neer en vouwt zijn handen in elkaar. *Kom maar op vrouwtje.*

Gaby neemt een hap lucht. Met haar beide handen geklemd om haar kop thee, blaast ze het stoom weg.

„I-ik, ik... Jongen, waar moet ik beginnen?”

Terneergeslagen laat de grote vrouw haar schouders hangen.

Chris richt zijn ogen op zijn blocnote, dan direct weer op Gaby. Hij schuift zijn handen naar voren als teken van overgave.

„Je belde mij tamelijk in paniek, daarom zit ik hier nu. En ik hoop zo dat ik voor niets ben gekomen. Het voelt allemaal zo vreemd. Alleen in dat lege huis. Ik heb geslapen als een blok. Ik was zo moe van die helse reis. Maar ik kon alleen maar over mijn moeder dromen. Alles in dat huis ruikt naar haar. Alles daar doet mij aan haar denken. Ze was daar, in mijn dromen. Alsof ze mij iets wilde vertellen. Ik kon haar alleen op geen enkele manier bereiken...”

Gaby slikt. Ze zet haar theekop neer en vouwt haar ferme handen om die van hem. De meerpersoonskoepeltent is verworden tot een speelgoedtipi.

„Het was een jongen...”, zegt ze schor.

Hoort hij dat goed?

„Een jongen die — ze ontmoette hem in het park. Nou ja, ze had hem gered. De politie kwam erbij, die

Dalinga.”

Chris schrijft haastig mee.

„Ze kon er niet over ophouden. Je weet hoe ze was—ís, je moeder. Ze moest en zou die jongen vinden. We gingen naar het ziekenhuis. Ik kan mezelf wel voor m’n kop slaan, ik heb haar gewoon geholpen...”

Gaby slaat haar ogen neer, Chris krabbelt de laatste notities op.

„Jongen? Welke jongen, Gaby? Wat moest ze van hem?”

„Al sla je me dood. Was het de aandacht, het moederinstinct? Ze kon het niet uit haar hoofd krijgen. Geloof me, ik heb het echt geprobeerd...”

„En die politieman...” Chris spiekt op zijn blad.
„Die Dalinga. Wat weet hij ervan?”

„Dat weet ik niet zo goed”, zegt Gaby kortaf. „We lagen elkaar niet zo...”

„Is hij op de hoogte van mama’s verdwijning?”

„Ik geloof het wel...”

„Waar kan ik hem bereiken?” Chris klinkt ineens gehaast.

„Op het bureau. Hij was van het buurtbureau. Zo’n echte agent. Streng en zo. Knappe man, dat wel, maar volgens mij was-ie meer van de *klets-klets*.” Ze tikt meermalen op de rug van haar hand.

Wat een non-info.

„Eh, heb je een nummer van hem?”

„Een nummer? Welk nummer?”

Ze speelt dommetje.

„Een telefoonnummer Gaby”, dringt Chris aan.

„Wat moet ik met zijn telefoonnummer?”

„Hoe weet je dan dat hij ermee bezig is?”

„Ja, dat denk ik gewoon. Echt zo’n type dat zich helemaal vastbijt in een zaak, zo’n pietje precies met een kort militaristisch kapsel zodat-ie, hup, zo z’n

bed uit kan om de mensheid te vertellen wat allemaal wel en niet mag. Hij belde me een paar dagen geleden. Het was een heel kort gesprek en—”

„Maar dan heb je toch zijn nummer?”

„Nou ik weet niet hoe dat allemaal werkt hoor met die moderne techniek...”

„Waar is je telefoon?”

Gaby kijkt met veel gebaar om zich heen, Chris kijkt mee. Geen telefoon.

Ze haalt haar schouders op, Chris kijkt haar vragend aan. Dan staat Gaby zuchtend op.

„Ach, je hebt er helemaal niks aan zo’n wijk-agent”, moppert ze. „Je kunt beter naar het hoofdbureau.”

Ze verlaat de keuken.

Chris laat zijn hoofd in zijn handen rusten, zijn vingertoppen tegen zijn oogkassen. Hij wrijft erin. Waterogen, alsof hij heeft gehuild. Iets wat hij wel zou willen, maar hij kan het niet. Wat zou hij er bovendien mee opschieten?

Twee dagen geleden was er nog geen vuiltje aan de lucht, en nu zit hij hier, in de keuken van Gaby, met wie hij nog nooit één op één was geweest. Of zijn moeder was erbij, of haar zoon, George junior, met wie hij in zijn jeugd min of meer bevriend was. Eigenlijk waren het meer hun ouders die kennissen van elkaar waren. Op de basisschool zat hij bij George in de klas, hij kwam hier vroeger wel eens spelen, in dat enorme huis waar alles mocht. De ruime speelzolder met de modeltreinen, de enorme tuin waarin je kon verdwalen, deze woonkeuken waar ze boterhammen in een pannetje deden, belegd met tomatenketchup, kaas en ui-ringen. Een specialiteit die ze uit een kindertijdschrift hadden opgeduikeld. Simpelheid troef. Hij krijgt er ineens trek in...

Swipend over haar scherm is Gaby weer terug,

een bril op de punt van haar neus.

„Woensdag acht...”, mompelt ze in zichzelf. „Ja, ja! Hier heb ik 'm!”

Ze presenteert het nummer aan Chris, die het direct in zijn notitieblok zet.

„Dank je wel.” Hij kijkt haar dankbaar aan.

Gaby's glimlach lijkt oprecht, haar ogen staan bezorgd.

Geen tijd te verliezen typt Chris het nummer in op zijn telefoon.

Een korte stilte, dan gaat de kiestoon over.

Gaby wacht met ingehouden adem naast hem.

Chris neemt ondertussen een slok van zijn thee, hij heeft de verkeerde smaak uitgekozen.

De telefoon gaat nogmaals over en opnieuw, tot na de zesde keer de voicemail klinkt.

Chris schraapt zijn keel. „Christopher Princebos hier”, klinkt het resoluut. „Dit is een bericht voor brigadier Dalinga. Kunt u contact met mij opnemen in verband met de vermissing van mijn moeder Erna Princebos? De vermissing van Erna Princebos”, benadrukt hij. „Ik hoor graag van u, alvast bedankt.”

Dan drukt Chris de verbinding weg.

„Je moet het af en toe een beetje overdrijven”, verontschuldigt hij zich tegenover Gaby.

„Overdrijven? Nee hoor, je hebt helemaal gelijk.” Speels draait Gaby een krul in haar haar. „Nu maar afwachten wanneer hij terugbelt.”

„Niks afwachten.”

Chris drinkt zijn kop leeg en pakt zijn boeltje bij elkaar.

„Geen tijd te verliezen. Ik ga naar het bureau.”

Hij is al op de gang.

Als hij zijn jas heeft aangetrokken, houdt Gaby hem staande bij zijn schouders. Ze kijkt hem strak maar aanmoedigend aan.

„Ik hoop zo dat je haar gauw vindt...”

Dan drukt ze het felle fleecjack tegen zich aan in een bijna verstikkende houdgreep.

„Ik hou je op de hoogte...”, piept Chris.

Als kers op de taart nog een dikke pakkerd op zijn wang, gevolgd door een ferme hand op zijn linkerschouder. De generaal heeft zojuist haar zegen gegeven.

Diep van binnen is het een doodgoed mens.

Hij is nog niet buiten of de deur achter hem is al gesloten. Was zijn moeder altijd van het uitzwaaien tot aan de hoek, en waarschijnlijk ver daar voorbij, hier was de deur al dicht voordat je het huis goed en wel had verlaten. Dat was vroeger al zo. *Bedankt voor je komst, maar nu opzouten...*

Het is harder gaan regenen.

Chris zet zijn kraag op, dan klinkt er een stem die hij in geen tientallen jaren had gehoord. Zwaarder inmiddels, maar onmiskenbaar. Nog altijd die slis.

„Als dat onze Chrissie niet is...” Het bekende lachje erachteraan.

Chris kijkt op. Onder het gehavende balkonnetje in een walm van rook grijnst George junior hem toe, verpakt in behoorlijk wat extra kilo's. Hij draagt een jas van vaal suède die zijn beste tijd heeft gehad. De kraag is donker van het nekvet.

De plofkop, het gelige gebit, de inhammen bij de slapen; een kopie van zijn vader.

„O, hé, George...”

Chris grijpt in een kleffe hand die uit een te korte mouw steekt. Vanonder de manchet piept een bleke, harige pols.

„Gozer, helemaal uit de States! Wat een drama man, met je moedertje. Hebben ze haar al gevonden?” Hij lurkt aan een elektronische sigaret.

Verzuchtend schudt Chris zijn hoofd. „Ik heb het net met je moeder besproken, ik ben nu op weg naar het politiebureau.”

„Nou, dat moedertje van jou loopt heus niet in zeven sloten. Kittig ding voor d'r leeftijd. Als je het mij vraagt, is die lekker even de hort op. Costa Blanca — daar gaan toch al die oudjes heen? Geef haar eens ongelijk. Wat een ellende hier altijd met dat weer. Maar ja, je hebt luxepaarden...” Hij verdwijnt weer in een witte wolk.

„Laten we het hopen...”, reageert Chris tegen beter weten in.

Wat moet hij met dit gesprek? Als dit opbeurende woorden zijn, houdt hij beter z'n grote waffel, *Prince George*. Staat-ie daar wijdbeens te dampen onder een afdakje, terwijl bij Chris de druppels in zijn ogen prikken.

„En als ik iets voor je kan doen —” George diept een verkreukt visitekaartje uit zijn kontzak op. „Geef gewoon even een belletje. We gaan sowieso gauw effe een biertje drinken. Ik wil godverdomme weten hoe je het daar voor elkaar hebt aan de overkant van de grote plas!”

Weer dat irritante lachje.

„Eh ja... Eerst even afwachten hoe het hier gaat. Ik heb nogal wat aan m'n hoofd op dit moment...”

„Natuurlijk. Natuurlijk! Ik snap het helemaal, maar soms moet je je gedachten ook even verzetten. Aan malen heb je niks! Krijg je alleen maar een dikke kop van, zou mijn moeder zeggen...”

Hij hoort het haar inderdaad zeggen.

De man met de dikke kop neemt een hijs van zijn nepsigaret, dan geeft hij Chris een beuk tegen zijn schouder en balt zijn vuist als teken van gelukwens. Chris heeft geen idee hoe hij hierop moet reageren. Van gekkigheid doet hij maar hetzelfde. Een nauw-

keurig geënceneerd tafereel uit een arthousefilm; twee bokkers in slow motion te midden van een dramatische rookwolk. Eenarmige bokkers...

„Wat zeggen ze dan in de States?”

„Eh... *fist bump*?” Hij geeft George een boks.

„Ja... dat kan natuurlijk ook...”

George schraapt zijn keel en zet zijn beste Britse accent op: „*My thoughts and prayers are with you...*”

Hij kan het blijkbaar niet laten zijn Engels te etaleren.

Chris houdt het voor gezien. Hij steekt zijn hand op en vervolgt zijn weg in tegengestelde richting van waar hij was gekomen.

The force be with you... Jabba. Hij wil heel graag zijn handen even wassen.

Volgende halte: het buurtbureau. Waar houdt zich dat tegenwoordig op? Hij voelt zich een vreemde in zijn geboortestad.

Hij herinnert zich alleen het hoofdbureau. Dat is toch zeker een halfuur zo niet drie kwartier lopen. Hij kan ook bellen — maar hij wil iemand face to face spreken. Zijn bezorgdheid laten zien, zichtbaar maken dat het menens is.

Waar is dat blauw op straat als je het nodig hebt? De buurt lijkt sowieso uitgestorven. Niemand gaat voor zijn lol naar buiten met dit hondenweer.

Nog dieper in de kraag van zijn waterdichte flecejack loopt hij de laan uit. Om de hoek, uit het zicht van die plofkop, duikt hij de eerste de beste portiek binnen. Hij schudt de spetters van zijn platgerende haren. Eens even checken op zijn routeplanner.

Ligt het aan hem of lijkt het inderdaad dat er niets van een politiestandplaats in de buurt zit? In een chique wijk als deze?

Chris checkt de portiek. Hij hoeft niet eens zijn best te doen: een rij bellen met oogjes. Het zou hem niets verbazen als hij nu live in de smiezen wordt gehouden. Big brother. De mensen wanen zich hier veilig.

Misschien als hij hier lang genoeg blijft staan... Hij glimt bij het idee als hier straks voor de deur een patrouille stopt. Op zijn wenken bediend. Hij doet immers niets verkeerd. Schuilend tegen de regen op zoek naar de juiste route. Niets van gelogen. Dat ze hier met alle toeters en bellen komen aansjezen — wist hij veel. Maar nu ze er toch zijn, luister eens even, zijn moeder is verdorie verdwenen! Hij moet brigadier Dalinga spreken, en snel. Een naam die ze direct herkennen. Ze zullen hem met alle egards behandelen. Een verdwijningszaak, hier in de buurt. Eindelijk actie. Ze zullen zich rotsmullen...

Chris denkt aan de goedbedoelde woorden van George. Stel nu dat ze inderdaad de kuierlatten had genomen? Een volwassen vrouw, ongebonden, aan niemand verantwoording verplicht. Nou ja, misschien aan hem. Maar dan nog; dat had ze niet gedaan, ze had het hem niet verteld. Ze hadden elkaar vlak daarvoor nog gesproken. Als ze van plan was geweest weg te gaan, dan had ze hem dat zeker laten weten. Waarom had ze niets gezegd? Was ze in een dolle bui? Een weekje, tien dagen ertussenuit, niemand die het merkt.

Gaby, de dramaqueen. Harstikke lief hoor die sociale controle, maar je kunt ook overdrijven. Er kleefde iets aan haar als het om mannen ging. Die onzinnige opmerking over die brigadier. Hij zag haar waarschijnlijk niet staan. Geef die man eens ongelijk. Nu was het zijn moeder geweest die eindelijk iemand had ontmoet. Iemand waar Gaby de pik op had, bang om haar beste vriendin kwijt te raken. Een vriendin

waartegen je altijd zo lekker bezig kunt doen. Iemand die zich schikt naar jouw nukken, iemand die zich klein maakt en jou het gevoel geeft dat je méér bent — geen wonder dat zijn moeder niets tegen haar had gezegd.

Hij gunt het haar zo. En was het, zoals Gaby beweerde, een ‘jongen’? Iemand van zijn leeftijd mischien, of nog jonger?

Het idee. Hij zou er aan moeten wennen. Maar wie was hij om haar hierin tegen te houden?

Dan was er alleen nog haar telefoon. Waarom sloeg haar mobiel gelijk over op de voicemail? Wilde ze niet worden bereikt? *Mocht ze niet worden bereikt?* Kón ze niet worden bereikt omdat ze weer eens was vergeten haar ontvangst in te schakelen?

Het zou niet de eerste keer zijn dat hij haar probeerde te bellen of te appen en ze een paar dagen later pas reageerde. Haar mobiel was leeg of lag nog boven...

Hij haalt het verfromfaaide naamkaartje tevoorschijn. Laat George met z’n praatjes alsjeblieft gelijk hebben. Hij zou hem volstoppen met veren. Dat bier-tje staat, geen probleem. Op zijn kosten. Die irritante lach — loeihete bitterbal kan-ie krijgen. Met een bek vol blaren is het lastig schateren.

Die vleesgeworden bitterbal weet vast waar het buurtbureau te vinden is. En hij mocht toch bellen? Die belofte was hem amper tien minuten geleden gedaan. Loze kreet natuurlijk, daar rekent-ie nooit op. Uitbuiten die hap!

Zijn vochtige vinger veegt moeizaam over het telefoonscherm. Gefocust op de cijfercode van het visitekaartje typt hij het nummer in.

‘George R. Rozengeel III’ leest hij in schreefloze letters. Met daaronder: ‘Managing Director Strategic Acquisitions & Urban Development’. Het verbaast